

Det andet, det kirkelige udvalg, som fru Margrete Auken henviser til, som altså sad fra 1904 til 1907, var en kommission, som havde et kommissorium, og som skulle finde ud af, om der kunne oprettes sådan et organ, men det kunne man ikke enes om.

Og det har vist sig igen og igen, at man ikke har kunnet enes om det. Folkekirken har fundet sin model, kan man sige, med de tusinde menigheder, som fungerer strålende, og i dag, hvor tiden i endnu højere grad er individualiseret, end den var i det forrige århundrede, er tiden langt fra til at begynde at ensrette og presse de tusinde forskellige meninger ind i en eller anden overbygning. Så jeg er ikke enig med spørgeren i det retoriske spørgsmål.

Kl. 17.00

Margrete Auken (SF):

Det vidste jeg godt, og jeg har sådan set heller ingen planer om at lave kirkepolitik med den nuværende kirkeminister. Jeg skal bare have tingene på det rene.

Og jeg vil så anbefale kirkeministeren eller i hvert tilfælde hendes vejledere at læse Per Inge-manns »Forvaltningsretlig antologi«, for der er det store kapitel netop om den reform, som J.C. Christensen kom med. Jeg vil sige, og det så sagt til almindelig oplysning, for det tror jeg er det højeste, man kan nå her, at den netop går ud på, at man dels havde nogle forsøgsordninger med menighedsråd, dels havde man det her kirkelige udvalg, som faktisk i hvert fald ifølge Per Inge-mann, gik i funktion og virkede som et kirkeråd.

Og jeg mener, at de – det kan jeg så have uret i – i nogenlunde enighed meldte ud omkring 1906, at det var en god ordning, det fungerede godt, svarende til, at sønderjyderne i 1920, da de kom tilbage, sagde, at de gerne ville have en synodal ordning, det havde de levet under under den tyske besættelse, og de havde været glade for den synodale ordning. Det var bl.a. det, man klagede over i 1920, da man lavede bispevalgloven bagefter. Det er vigtigt at få slået fast her, at det dels har fungeret, dels at man har ønsket det, eller der er nogle, der har ønsket det.

Der har altid været politiske grunde. Venstre ville ikke have kirkeråd, og De Konservative vil ikke have menighedsråd, og af den grund blev det kvalt, indtil vi kom frem til 1939, hvor der igen kom et forslag, hvor der altså trods alt var så meget samling om at have den der integrerede myndighed.

Man var lidt uenig, om man nu skulle lave det, og politisk druknede det ved, at Stauning – nu er vi fremme ved Stauning – så sagde, at når der er vrøvl hos de hellige, er Fanden løs, og derfor kvalte han ethvert tiltag til myndiggørelse af kirkens selvstændighed inden for kirken. Det var Stauning. Altså det, som Venstre, De Radikale osv. i dag kalder frihedsloven, det er altså Stauning, der siger, at nu skal vi sidde godt og solidt oven i nakken af kirken, så der ikke er vrøvl med de hellige.

Det er sådan nogenlunde lykkedes, og der er vores nuværende minister en gave til netop at sørge for, at der går krakelering i det i øvrigt, og det skal hun kun have tak for. Og jeg sidder spændt og venter på, hvornår støttepædagogerne går i gang.

Men jeg vil sige, at det gode i forløbet her har været, at der faktisk hele tiden fra kirkelig side har været et ønske om, at man godt kunne det her i demokratiet, og at man faktisk gerne ville have lægfolk med højere op i systemet. Det, som kirkeministeren og mange andre, altså de kirkelige magthavere, kan vi også kalde dem, hvilket sjældent er sådan repræsentativt, det er sådan organer, der sidder der, modsætter sig, er, at det kirkelige ...

Den fg. formand (Grete Schødt):

Ja tak. Hr. Søren Krarup som medspørger.

Søren Krarup (DF):

Ja, støttepædagogerne går i gang, men det er nok nærmest for at støtte fru Margrete Auken, for dels er hendes viden, dels er hendes hensigt så tilpas uklar, at der faktisk er brug for en beskedent støttepædagog.

Men det skal jo have karakter af et spørgsmål til ministeren, og jeg vil derfor spørge ministeren, om hun ikke er enig med mig i, at det er ganske tankevækkende og for så vidt også afslørende, at når vi nu oplever fra Margrete Auken i sit vanlige agitationsridt efter en kirkeforfatning, dvs. at de hellige, lad os sige dem, hun kalder demokratiske, skal styre kirken, er det just et kirkeråd fra 1883, hun trækker frem.

Det kunne måske, hvis hun kendte lidt til forfatningskampen, fortælle hende, at det kirkeråd, som Jacob Scavenius, Estrups højre hånd, forfatningskampens hårdeste hund, får skabt, er et kirkeråd for at kunne bruge folkekirken præcis som statskirke til det politiske formål, han havde. Det er karakteristisk, at det er det, fru Margrete Auken skal trække frem.